

Arrest

nr. 250 145 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. COEL
Schuttersvest 78
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 juli 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMEN, die *loco* advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in hoedanigheid van burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

1.2. Op 15 juli 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 25.01.2020 werd ingediend door:
(...)”*

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 25.01.2020 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor zijn aanvraag legde betrokkene een aantal bewijsstukken voor : een arbeidsovereenkomst (onbepaalde duur) van Jumbo Logistiek, 3 loonstroken (november- december 2019 en januari 2020) en de zorgpolis van Menzis zorgverzekeraar.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwel sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Betrokkene toont aan de hand van de bewijsstukken alvast aan dat hij in het bezit is van een geldige ziektekostenverzekering.

Er kan eveneens vastgesteld worden dat betrokkene een economische activiteit uitoefent, in loondienst, in Nederland. Hiervoor werden de arbeidsovereenkomst van Jumbo Logistiek en de loonstroken van november-december 2019 en januari 2020 voorgelegd. Verder kan uit het dossier blijken dat betrokkene gehuwd is met . Ook de echtgenote, S.H. (...), van betrokkene is tewerkgesteld, in loondienst, in Nederland en geniet hieruit een inkomen. Hiervoor werden eveneens bewijzen aangeleverd in het dossier : een arbeidsovereenkomst van Koninklijke PostNL B.V (bepaalde duur tot 09.07.2021) en de loonstroken van januari -februari - maart 2020.

Uit verder onderzoek kon echter blijken dat het gezin L.-S. (...), naast voor zichzelf en hun minderjarige zoon, ook dienen te voorzien in het levensonderhoud van de schoonmoeder (S.L. (...)) en schoonbroer (S.G. (...)) van dhr. L.R. (...) (betrokkene).

Na analyse van de aangeleverde bestaansmiddelen, diende vastgesteld te worden dat het (gemiddeld) gezamenlijke inkomen van betrokkene en zijn echtgenote onvoldoende hoog is om te voldoen aan de bepalingen van het hogervermeld wetsartikel (art. 40 §4, tweede lid). Er werd niet aangetoond dat er bestaansmiddelen voorhanden zijn die, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwel sociale bijstand kan worden verleend. In welke mate mevr. S.L. (...) en dhr. S.G. (...) bijdragen tot het globale gezinsinkomen kan niet afgeleid worden uit het administratief dossier.

Het feit dat betrokkene en zijn echtgenote heden over een regelmatig inkomen kunnen beschikken, doet geen afbreuk aan de hogervermelde vaststellingen.

Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, zonder dat dit objectief werd aangetoond aan de hand van bewijzen, is geen optie.

Bijgevolg dient er geconcludeerd te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten latste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art. 40,§4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980). Aan betrokkene kan een verblijf van meer dan 3 maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, niet worden toegekend.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van de artikelen 40 *iuncto* 42 van de Vreemdelingenwet. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Haar middelen licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1e Ernstig Middel: Schending van de Europese Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor burgers van de Unie en hun familieleden en artikel 40 juncto 42 van de Wet van 15 december 1980

Overwegende dat vertoger Nederlands onderdaan is derhalve burger van de Unie;

Dat vertoger gehuwd is met een Nederlands onderdaan en vader van een Nederlands kind, derhalve burgers van de Unie;

Dat Europese Richtlijn 2004/38/EG het Recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van burgers van de Unie regelt;

Dat Artikel 7 van de Richtlijn voorziet dat iedere burger van de Unie recht heeft gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt;

Overwegende dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat vertoger en zijn echtgenote een inkomen verwerven uit arbeid;

Dat uit de bestreden beslissing eveneens blijkt dat vertoger en zijn echtgenote beschikken over een ziekteverzekering en voldoende huisvesting;

Dat het Unierecht verbiedt dat de lidstaat een vast bedrag bepaalt slechts dat het moet gaan om een inkomen dat het bedrag van het leefloon overstijgt;

Overwegende dat deze redenering logisch is daar waar van zodra verzoeker beschikking heeft over een inkomen dat het leefloontarief overstijgt hij niet ten laste kan vallen van de sociale bijstand.

Dat eisen dat vertoger over een hoger bedrag zou beschikken in strijd is met het Unierecht wat zal worden gesanctioneerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat inderdaad vertoger zich onmogelijk kan richten tot het sociale bijstandstelsel gelet op zijn inkomsten uit arbeid;

Dat uiteraard vertoger zich wel degelijk, ne eventueel verlies van inkomsten uit arbeid zou KUNNEN richten tot de sociale bijstand maar in dat geval de verwerende partij vermag een einde te stellen aan het verblijfsrecht indien vertoger een onredelijke belasting zou betekenen voor het sociale bijstandstelsel;

Overwegende dat Artikel 40 van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

“ Artikel 40

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

[...]

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt

Overwegende dat de Richtlijn 2004/38/EG volledig werd omgezet in nationale wetgeving;

Overwegende dat wat betreft de inkomsten de bestreden beslissing stelt dat:

“[...]

Betrokkene toont aan de hand van de bewijsstukken alvast aan dat hij in het bezit is van een geldige ziektenkostenverzekering.

Er kan eveneens vastgesteld worden dat betrokkene een economische activiteit uitoefent, in loondienst, in Nederland. Hiervoor werden de arbeidsovereenkomst van Jumbo logistiek en loons t roken van november-december 2019 en januari 2020 voor gelegd. Verder kan uit het dossier blijken dat betrokkene gehuwd is met. Ook de echtgenote, S.H. (...) van betrokkene is tewerkgesteld in loondienst, in Nederland en geniet hieruit een inkomen. Hiervoor werden eveneens bewijzen aangeleverd in het dossier: een arbeidsovereenkomst van Koninklijke Postnl BV (bepaalde duur tot 09/07/2021) en de loonstroken van januari-februari-maart 2020.

Uit verder onderzoek kon echter blijken dat het gezin L.-S. (...), naast voor zichzelf en hun minderjarige zoon, ook dienen te voorzien in het levensonderhoud van de schoonmoeder (S.L. (...)) en de schoonbroer (S.G. (...)) van L.R. (...) (betrokkene).

Na analyse van de aangeleverde bestaansmiddelen, diende vastgesteld te worden dat het (gemiddeld) gezamenlijk inkomen van betrokkene en zijn echtgenote onvoldoende hoog is om te voldoen aan de bepalingen van het hoger vermeld wetsartikel (art. 40 §4, tweede lid). Er werd niet aangetoond dat de bestaansmiddelen voorhanden zijn die, gelet op het aantal personen ten laste, ten minste gelijk zijn onder het inkomstenniveau onder hetwel sociale bijstand kan worden verleend. In welke mate mevr. S.L.(...) en S.G. (...) bijdragen tot het globale gezinsinkomen kan niet afgeleid worden uit het administratief dossier.

Het feit dat betrokkene en zijn echtgenote heden over een regelmatig inkomen kunnen beschikken, doet geen afbreuk aan de hogervermelde vaststellingen.

Gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, zonder dat dit objectief werd aangetoond aan de hand van bewijzen is geen optie. ”

Overwegende dat het enige dat werd nagekeken door de verwerende partij de inkomsten van de echtelieden betreft en er wordt gesteld dat zij wel degelijk een inkomen genieten uit arbeid en eveneens beschikken over een geldige ziektenverzekering;

Dat vervolgens wordt aangegeven dat de schoonbroer (S.G.(...)) en schoonmoeder (S.L. (...)) ten laste zouden zijn van het gezin;

Dat eveneens werd nagekeken of vertoger en leden van zijn gezin niet ten laste zijn van het sociale bijstandstelsel anders zou dit ongetwijfeld opgenomen zijn in de bestreden beslissing;

Dat niemand van het gezin ooit enige aanvraag heeft gedaan om te genieten van het sociale bijstandstelsel, wat niet wordt betwist;

Dat er evenwel geen sprake is van een behoorlijke behoefteanalyse: zo is in de bestreden beslissing niets aan te treffen van de verhouding tussen inkomsten en uitgavenpatroon van het gezin; er wordt wel nagekeken of alles in regel is aangaande arbeid en tewerkstelling en ziektekostverzekering maar nergens wordt nagekeken of het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen;

Dat te over hier het weze benadrukt dat dit wel degelijk het geval is daar waar geenszins zelfs niet uit de bestreden beslissing blijkt dat het gezin zich zou richten tot het Sociaal Huis van en te Mechelen, of dat zij op één of andere wijze het sociale zekerheidsstelsel zou belasten op disproportionele wijze;

Overwegende dat er ook geen enkele bijkomende vraag desbetreffend werd gesteld door de betrokken administratie gewoon lapidair wordt gesteld dat vertoger de nuttige stukken zoals gevraagd weliswaar heeft overgelegd maar dat er niet "afdoend zon zijn aangetoond" of vertoger over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken;

Dat evenmin de vraag werd gesteld wanneer er toch een behoefteanalyse moet worden gedaan naar de mogelijkheden die vertoger zelfheeft om bij te dragen in de lasten van het gezin;

Overwegende dat door deze nalatigheid een behoorlijke behoefteanalyse te maken het artikel 42, §1, 2e lid van de wet van 15 december 1980 manifest werd geschonden;

Overwegende dat Artikel 42 van de Wet van 15 december 1980 voorziet dat in geval de verwerende partij van oordeel zou zijn dat vertoger niet zou beschikken over de noodzakelijke bestaansmiddelen die nodig zouden zijn om in de behoeften van het gein te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden hiervoor alle bescheiden en inlichtingen kan doen overleggen door de verzoeker en elke Belgische overheid;

Dat hier het behoefteonderzoek wordt bedoeld dat een actieve rol voorziet voor de verwerende partij die kan verzoeken de nodige bescheiden over te leggen;

Dat hier evenwel de verwerende partij er zich mee vergenoegd op te merken dat er wel degelijk, een inkomen uit arbeid is, en een ziekteverzekering maar dat dit zou leiden tot een veronderstelling dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn wat evenwel niet objectief zou worden aangetoond (sic);

Dat deze gevolgtrekking er komt zonder behoefteanalyse wat niet betwist kan worden;

Dat de verwerende partij op een onvolledig en lamentabel samengesteld dossier de meest nadelige beslissing heeft genomen een beslissing heeft genomen is die zij kon nemen daar waar nu het gezin dreigt uit mekaar te worden getrokken;

Overwegende dat bovendien de bestreden beslissing nog een aantal andere bepalingen betreft van verdragsrechtelijk en burgerrechtelijk niveau daar waar vertoger het recht op een ongestoord gezinsleven wat manifest wordt ontzegd;

Overwegende dat vertoger dan ook in aanmerking komt conform artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 om te verblijven bij zijn echtgenote en gezin haar echtgenoot zodat toepassing moet worden gemaakt van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens;

Overwegende dat artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens stelt dat:

"Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

Artikel 8 :

- 1. Eén ieder heeft recht op respect op zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid en de goede zeden of voor bescherming van de echte vrijheden van anderen. "*

Overwegende dat in dezelfde zin artikel 12 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 12 :

Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn tehuis of zijn briefwisseling noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft één ieder recht op bescherming door de wet. ”

Overwegende dat artikel 16 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens stelt dat:

“ Artikel 16 :

1° Zonder enige beperking op grond van ras, nationaliteit of sots dienst, hebben mannen en vrouwen van huwbare leeftijd het recht om te huwen en een gezin te stichten. Zij hebben gelijke rechten wat het huwelijk betreft, tijdens het huwelijk en bij de ontbinding ervan.[...]"

Overwegende dat vertoger niet alleen het recht heeft met zijn gezin te verblijven in iedere lidstaat van de Europese Unie;

Overwegende dat dit recht wordt onderschreven door de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens in artikel 8. het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens in haar artikelen 12 en 16;

Overwegende dat in dezelfde zin vertoger het recht heeft een gezin te stichten en hij effectief met dit gezin mag en kan samenwonen;

Dat vertoger gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden;

Overwegende dat wanneer vertoger in het Rijk kwam en een aanvraag indiende strekkende tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van Artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 als een burger van de Unie zijn aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat hem werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen door overlegging van inkomstenbescheiden, fiscale aanslagen, en een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden;

Overwegende dat de verwerende partij zelf toegeeft dat een behoefteanalyse noodzakelijk is maar dat hiervoor de gezinsinkomsten in globo dienden te worden in aanmerking genomen en de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kan noch mag beperken tot de analyse van de inkomsten van de burger alleen maar wel het uitgavenpatroon en het inkomstenpatroon dient te analyseren alsook de potentie van vertoger om bij te dragen in de lasten van het gezin waarvan niets maar dan ook niets werd nagekeken;

Dat er dan ook geen sprake is van een behoefteanalyse van de wet;

Dat vertoger en zijn echtgenote onbetwistbaar in regel zijn met de bepalingen van artikel 40 van de Wet van 15 december 1980;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15 december 1980 de Europese vreemdeling recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat het gezin beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden;

Overwegende dat daadwerkelijk het gezin beschikking heeft over voldoende bestaansmiddelen:

Overwegende dat eveneens partijen beschikking hebben over een ruime woongelegenheden:

Dat de beide partners tenslotte ook een ziektekostenverzekering hebben onderschreven op de naam van alle gezinsleden;

Overwegende dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in haar bezit zijn en zich bevinden in het administratief dossier;

Overwegende dat artikel 40 van de wet van 15 december 1980 niet tot gevolg heeft dat het verblijf voor een periode van meer dan drie maanden zou worden verhinderd indien het inkomen mogelijks lager zou

kunnen zijn dan de bestaansmiddelen uit sociale zekerheid in welk geval de bevoegde overheid volgens artikel 42, §1, 2de lid van de w'et van 15 december 1980 in het concrete geval en op basis van de eigen behoefte van het gezin moet bepalen welke bestaansmiddelen zij dan wel nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder dat de familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden;

Dat de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook stelt dat wanneer dit nazicht niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijk materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980;”

Overwegende dat de verwerende partij zo ongeveer de meest schadelijke beslissing neemt die zij kan nemen zelf toevoegend dat het maar aan vertoger toekomt zijn aanvraag te actualiseren, quod non; Dat de beslissing evenwel niet werd genomen op redelijke wijze, minstens werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht, waarover infra meer;

Overwegende dat de beslissing werd genomen op basis van een onzorgvuldig samengesteld dossier zodat op deze grond de beslissing moet worden vernietigd waarover infra meer;

Dat dit eerste middel ernstig is en de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

2e Ernstig Middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke en draagkrachtige motivering in bestuurszaken, juncto artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en het Zorgvuldigheid- en Redelijkheidsbeginsel

Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissingen met redenen moet omkleden;

Overwegende dat het bekomen van een inschrijving in het vreemdelingenregister van een Unieburger een recht is en dat de weigering dit recht toe te kennen op afdoende wijze moet worden gemotiveerd;

Overwegende dat uwe Raad duidelijk zal vaststellen dat vertoger w'el degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40 van de Wet van 15 december 1980 als Unieburger;

Overwegende dat zoals supra aangetoond vertoger aanwijst dat hij beschikking heeft over alle documenten nodig om zijn inschrijving in regel te stellen en dat deze ook werden medegedeeld:

Overwegende dat zoals supra aangegeven de beslissing werd genomen met schending van artikel 42, §1, 2e lid, van de wet van 15 december 1980, derhalve conform de vaste rechtspraak van uwe Raad de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak, minstens op een onvolledig dossier zodat de beslissing deugdelijke en materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 42, §1 voornoemd;

Dat de bestreden beslissing verwijst wel naar de noodzaak van een behoeftanalyse maar voert die ook niet uit;

Dat er geen enkele afweging wordt gemaakt tussen de inkomsten van het gezin en de uitgaven en het bestedingspatroon, laat staan de inkomsten van personen die deel uitmaken van dit gezin en de noodwendigheden van dit gezin;

Dat ten minste op deze basis de beslissing intern tegenstrijdig werd gemotiveerd:

Overwegende dat vaststaat dat eveneens de echtgenote van vertoger beschikking heeft over voldoende inkomsten:

Dat partijen beschikking hebben over voldoende huisvesting:

Dat er tenslotte eveneens een ziekteverzekering werd onderschreven op naam van alle gezinsleden;

Dat partijen evenmin zich ooit hebben gericht tot het Sociaal Huis laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit;

Dat niemand van het gezin zich ooit heeft gewend tot het sociaal huis zodat zeker niet wordt aangetoond dat er gebruik zou worden gemaakt van de secundaire pijler van het sociale zekerheidsstelsel;

Overwegende dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijks onvolledig samengesteld dossier;

Dat onmogelijk vertoger kan worden uitgesloten van het verblijf in het Rijk;

Overwegende dat vertoger weet dat binnen het kader van de procedure uwe Raad voor Vreemdelingenbetwistingen conform artikel 39/2 §2 van de wet van 15 december 1980 hij slechts vermag de nietigverklaring te bekomen van de bestreden administratieve akte niet dat uwe Raad zich in de plaats zou stellen van de administratie, maar dat uwe Raad zal vaststellen dat de beslissing van de verwerende partij aangetast is door tal van onregelmatigheden;

Dat het dan ook past ten minste op deze grond de bestreden beslissing te vernietigen opdat de betrokken administratie na kennisname van de nodige stukken een nieuwe beslissing zou kunnen nemen desgevallend à contrario met de bestreden beslissing;

Overwegende dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op deze grond de vernietiging van de akte zich opdringt.”

3.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij zich niet rechtstreeks kan beroepen op een schending van de Burgerschapsrichtlijn. Deze richtlijn is immers reeds omgezet in de Belgische wetgeving, zoals de verzoekende partij zelf aanhaalt in haar verzoekschrift, zodat aan deze richtlijn geen directe werking kan worden toegeschreven. De verzoekende partij voert evenmin aan dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing inzake de beslissing naar aanleiding van de aanvraag van de verzoekende partij wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voorts wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij zich niet bevindt in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie, dat zij als staving voor haar aanvraag een arbeidsovereenkomst, drie loonstroken en een zorgpolis voorlegde, dat de verzoekende partij alvast aantoonde dat zij in het bezit is van een geldige ziektekostenverzekering en dat zij een economische activiteit in loondienst in Nederland uitoefent, dat uit het dossier blijkt dat zij gehuwd is met S.H., dat ook haar echtgenote is tewerkgesteld in loondienst in Nederland en hieruit een inkomen geniet, dat hiervoor eveneens bewijzen werden aangeleverd, dat echter uit verder onderzoek kon blijken dat het gezin van de verzoekende partij en haar echtgenote, naast voor zichzelf en hun minderjarig kind, ook dienen te voorzien in het levensonderhoud van de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing wordt vervolgens gemotiveerd dat na analyse van de aangeleverde bestaansmiddelen dient vastgesteld te worden dat het gemiddeld gezamenlijk inkomen van de verzoekende partij en haar echtgenote onvoldoende hoog is om te voldoen aan de bepalingen van artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat er niet werd aangetoond dat er bestaansmiddelen voorhanden zijn die, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk zijn aan

het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, dat niet kan afgeleid worden uit het administratief dossier in welke mate de moeder en broer van de echtgenote van de verzoekende partij bijdragen tot het globale gezinsinkomen, dat het feit dat de verzoekende partij en haar echtgenote heden over een regelmatig inkomen kunnen beschikken, geen afbreuk doet aan deze vaststellingen, dat gewoonweg veronderstellen dat er voldoende bestaansmiddelen voorhanden zijn, zonder dat dit objectief werd aangetoond aan de hand van bewijzen, geen optie is. Concluderend wordt gesteld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

3.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(..)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een verblijfsrecht wordt toegekend aan de burger van de Unie die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35) (zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer*, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven:

(...)

b) indien hij voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandstelsel van het gastland, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, of”

Artikel 8, §4 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale socialezekerheidspensioen dat het gastland uitkeert.”

Artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bedoelde bestaansmiddelen *“moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”*

Uit artikel 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt duidelijk dat een Unieburger die een verblijfsrecht wil verwerven in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient aan te tonen dat hij over *“voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”*. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Daarbij vermeldt de wet dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene, waaronder de aard en de regelmaat van het inkomen, alsook het aantal familieleden ten laste.

De bewijslast inzake het *“beschikken over voldoende bestaansmiddelen”* rust bij de aanvrager. Hij dient daartoe alle elementen aan te brengen die zijn aanspraken kunnen rechtvaardigen derwijze dat het bestuur op afdoende wijze geïnformeerd is om met volledige kennis van zaken zijn beslissing daaromtrent te nemen.

3.6. De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de verzoekende partij Nederlands onderdaan is en bijgevolg burger van de Unie, dat zij gehuwd is met een Nederlands onderdaan en vader van een Nederlands kind, derhalve burgers van de Unie, dat artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn voorziet in een recht op verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat indien de burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen beschikt en over een verzekering die de ziektekosten in het gastland volledig dekt, dat zij en haar echtgenote een inkomen uit arbeid verwerven en zij beschikken over een ziekteverzekering en voldoende huisvesting.

Echter waar de verzoekende partij betoogt dat het slechts moet gaan om een bedrag dat het leefloon overstijgt, dat deze redenering logisch is daar waar van zodra zij beschikking heeft over een inkomen dat het leefloontarief overstijgt zij niet ten laste kan vallen van de sociale bijstand, dat zij zich onmogelijk kan richten tot het sociale bijstandstelsel gelet op haar inkomsten uit arbeid, en hiermee zou wensen voor te houden dat haar inkomen het leefloontarief voor haar persoonlijk overstijgt waardoor zij niet ten laste kan vallen van de sociale bijstand, gaat zij eraan voorbij dat bij de beoordeling van de

bestaansmiddelen conform artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met het aantal familieleden ten laste. Dit is overigens conform artikel 7, §1, b) van de Burgerschapsrichtlijn waar erop gewezen wordt dat de burger van de Unie “voor zichzelf en voor zijn familieleden over voldoende bestaansmiddelen” moet beschikken “om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandsstelsel van het gastland”. Het is dan ook in dit licht dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft vastgesteld dat de verzoekende partij een economische activiteit uitoefent in loondienst in Nederland, dat zij gehuwd is met S.H., die eveneens tewerkgesteld is in Nederland in loondienst en een inkomen geniet, dat echter uit onderzoek blijkt dat de verzoekende partij en haar echtgenote, naast voor zichzelf en hun minderjarige zoon, ook dienen te voorzien in het levensonderhoud van de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij, dat het gemiddeld gezamenlijk inkomen van de verzoekende partij en haar echtgenote onvoldoende hoog is om te voldoen aan de bepalingen van artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat niet werd aangetoond dat er bestaansmiddelen voorhanden zijn, die, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij door bij het beoordelen van de bestaansmiddelen na te gaan of het gemiddeld gezamenlijk inkomen, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, heeft geëist dat de verzoekende partij (en haar echtgenote) over een hoger bedrag zou beschikken dan vereist door het Unierecht. Minstens toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat hun gemiddeld gezamenlijk inkomen volstaat om te voorkomen dat zij en hun familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het socialebijstandsstelsel, met andere woorden dat het voornoemde inkomen, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

De verzoekende partij betwist op zich niet dat, nu zij en haar echtgenote een minderjarige zoon en twee andere familieleden ten laste hebben, hun inkomsten minder bedragen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Betreffende het betoog dat zij zich onmogelijk kan richten tot het sociale bijstandsstelsel gelet op haar inkomsten uit arbeid, wijst de Raad er nog op dat het loutere feit dat de verzoekende partij (en haar echtgenote) een inkomen heeft, niet *ipso facto* betekent dat zij zich niet tot de sociale bijstand kunnen richten. Immers gaat het om het aantonen van een “*inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend*”. In zoverre zij met dit betoog er zou wensen op te wijzen dat zij heden niet ten laste is van het sociale bijstandsstelsel in België en verder stelt nagekeken werd of zij en haar gezin niet ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel, gezien dit anders ongetwijfeld zou zijn opgenomen in de bestreden beslissing, dat niemand van het gezin ooit enige aanvraag heeft gedaan om te genieten van het sociale bijstandsstelsel, wat niet wordt betwist, merkt de Raad evenwel op dat het loutere feit dat de verzoekende partij en haar familieleden zich tot op heden niet gericht hebben tot het sociale bijstandsstelsel op zich niet aantoont dat zij en haar echtgenote beschikken over een gemiddeld gezamenlijk inkomen dat, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk is aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De bewijslast inzake het “*beschikken over voldoende bestaansmiddelen*” rust bij de aanvrager en kan niet afgeleid worden uit het loutere feit dat de verzoekende partij en haar familieleden zich tot op heden (nog) niet hebben gericht tot de sociale bijstand. De Raad verwijst eveneens naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.7.

Gelet op het feit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat de verzoekende partij en haar echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken die, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend maar oordeelt dat niet blijkt dat deze inkomsten in de toekomst voldoende zullen zijn, doch wel motiveerde dat niet werd aangetoond dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing bestaansmiddelen voorhanden zijn die, gelet op het aantal personen ten laste, tenminste gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend, is het betoog van de verzoekende partij dat het feit dat zij zich in de toekomst, na eventueel verlies van inkomsten uit arbeid zou kunnen richten tot de sociale bijstand maar in dat geval de verwerende partij vermog een einde te stellen aan het verblijfsrecht indien zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, niet dienstig.

3.7. De verzoekende partij betoogt in het eerste middel dat het enige dat werd nagekeken de inkomsten van de echtelieden betreft en wordt gesteld dat zij een inkomen genieten uit arbeid en eveneens over

een geldige ziekteverzekering beschikken, dat wordt aangegeven dat de broer en moeder van haar echtgenote ten laste zouden zijn van het gezin, dat er evenwel geen sprake is van een behoorlijke behoefteanalyse, dat in de bestreden beslissing niets aan te treffen is van de verhouding tussen de inkomsten en het uitgavenpatroon van het gezin, dat wel wordt nagekeken of alles in regel is aangaande arbeid en tewerkstelling en ziektekostenverzekering maar nergens wordt nagekeken of het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen. Zij stelt dat dit wel het geval is daar waar uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het gezin zich zou richten tot het Sociaal Huis of dat zij op één of andere wijze het sociale zekerheidsstelsel zou belasten op disproportionele wijze, dat geen enkele bijkomende vraag werd gesteld, doch gewoon lapidair wordt gesteld dat de verzoekende partij de nuttige stukken zoals gevraagd heeft overgelegd, maar onvoldoende heeft aangetoond of zij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, dat door deze nalatigheid een behoorlijke behoefteanalyse te maken, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, dat in voormelde bepaling het behoefteonderzoek wordt bedoeld dat een actieve rol voorziet voor de verwerende partij die kan verzoeken de nodige bescheiden voor te leggen, dat hier evenwel de verwerende partij zich ermee vergenoegt op te merken dat er wel degelijk een inkomen uit arbeid en een ziekteverzekering is maar dat dit zou leiden tot een veronderstelling dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn wat evenwel niet objectief zou zijn aangetoond, dat deze gevolgtrekking er komt zonder behoefteanalyse wat niet kan worden betwist. Voorts argumenteert zij dat wanneer zij in het Rijk kwam en een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfskaart op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet haar aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat haar werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen door overlegging van inkomstenbescheiden, fiscale aanslagen en een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden, dat de verwerende partij zelf toegeeft dat een behoefteanalyse noodzakelijk is maar dat hiervoor de gezinsinkomsten *in globo* dienden in aanmerking te worden genomen en de verwerende partij zich niet kan noch mag beperken tot de analyse van de inkomsten van de burger alleen maar wel het uitgavenpatroon en het inkomstenpatroon dient te analyseren alsook de potentie van de verzoekende partij om bij te dragen in de lasten van het gezin, waarvan niets werd nagekeken, dat er dan ook van een behoefteanalyse geen sprake is. De verzoekende partij betoogt tot slot dat vaste rechtspraak van de Raad stelt dat wanneer het nazicht – dat indien het inkomen lager zou zijn dan de bestaansmiddelen uit de sociale zekerheid de bevoegde overheid volgens artikel 42, §1, tweede lid in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van het gezin moet bepalen welke bestaansmiddelen zij dan wel nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder dat de familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden – niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld, de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijke materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, dat zo de verwerende partij maar de meest schadelijke beslissing neemt die zij kan nemen zelf toevoegend dat het maar aan haar toekomt om haar aanvraag te actualiseren. In het tweede middel herhaalt de verzoekende partij gedeeltelijk haar betoog uit het eerste middel en stelt zij dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de noodzaak van een behoefteanalyse maar die niet uitvoert, dat er geen enkele afweging werd gemaakt tussen de inkomsten van het gezin en de uitgaven en het bestedingspatroon, laat staan de inkomsten van de personen die deel uitmaken van dit gezin en de noodwendigheden van dit gezin, dat de beslissing tegenstrijdig werd gemotiveerd, dat vaststaat dat haar echtgenote beschikt over voldoende bestaansmiddelen, dat zij beschikking hebben over voldoende huisvesting en een ziekteverzekering werd onderschreven, dat zij en haar echtgenote, noch andere personen van het gezin, zich ooit gericht hebben tot het Sociaal Huis laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit, dat minstens in de besluitvorming de verwerende partij zich heeft laten leiden door een mogelijk onvolledig samengesteld dossier en dat zij onmogelijk kan uitgesloten worden van het verblijf in het Rijk.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit voormelde bepaling blijkt dat een behoefteanalyse wordt voorzien wanneer aan de voorwaarde van het *“toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan”*. In casu echter dient vastgesteld te worden dat in de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk overeenkomstig artikel 40, §4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling wordt niet opgenomen in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zodat de verzoekende partij niet dienstig naar deze bepaling kan verwijzen en er zich niet dienstig kan op beroepen alsook niet dienstig kan voorhouden dat de verwerende partij gehouden was tot een nazicht overeenkomstig voormelde bepaling, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De verzoekende partij maakt dan ook met haar betoog geenszins aannemelijk dat door de nalatigheid een behoorlijke behoefteanalyse te maken, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt geschonden.

Hoewel de verzoekende partij niet aantoont om welke reden artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niettegenstaande voormelde vaststellingen, van toepassing zou zijn en voorts ook niet aantoont op grond van welke wettelijke bepaling de verwerende partij er toe gehouden was een behoefteanalyse te maken, stelt de Raad vast dat artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet vereist dat in het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening wordt gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmatigheid van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de inkomsten van zowel de verzoekende partij als van haar echtgenote en met het aantal familieleden die te hunnen laste zijn. Hierbij wordt er echter op gewezen dat het gezin van de verzoekende partij en haar echtgenote, naast voor zichzelf en voor hun minderjarige zoon, ook dient te voorzien in het levensonderhoud van de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij, dat uit het administratief dossier niet blijkt in welke mate de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij bijdragen tot het globale gezinsinkomen. De verzoekende partij betwist deze motieven op zich niet.

Waar de verzoekende partij betoogt dat er evenwel geen sprake is van een behoorlijke behoefteanalyse, dat in de bestreden beslissing niets aan te treffen is van de verhouding tussen de inkomsten en het uitgavenpatroon van het gezin, dat wel wordt nagekeken of alles in regel is aangaande arbeid en tewerkstelling en ziektekostenverzekering maar nergens wordt nagekeken of het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen, dat de bestreden beslissing wel verwijst naar de noodzaak van een behoefteanalyse maar die niet uitvoert, dat er geen enkele afweging werd gemaakt tussen de inkomsten van het gezin en de uitgaven en het bestedingspatroon, laat staan de inkomsten van de personen die deel uitmaken van dit gezin en de noodwendigheden van dit gezin, kan de Raad enkel vaststellen dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekende partij of haar echtgenote bij het indienen van hun aanvraag, of van vorige aanvragen, stukken hebben voorgelegd waaruit het uitgavenpatroon van hun gezin blijkt of waaruit kan blijken dat het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen of waaruit de inkomsten en noodwendigheden van de overige leden van het gezin blijken, zodat het haar ook niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Waar de verzoekende partij lijkt voor te houden dat het feit dat het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen blijkt daar uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het gezin zich zou richten tot het Sociaal Huis of dat zij op één of andere wijze het sociale zekerheidssysteem zou belasten op disproportionele wijze, wijst de Raad erop dat het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, waarbij rekening kan gehouden worden met de persoonlijke situatie van de aanvrager, op actieve wijze dient te worden aangetoond en dit niet eenvoudig kan worden afgeleid uit het tot op heden geen beroep te hebben gedaan door het gezin op de sociale bijstand of op disproportionele wijze op de sociale zekerheid. Uit het enkele feit dat de verzoekende partij en haar gezinsleden heden geen steun genieten van het Sociaal Huis, volgt niet dat de verzoekende partij dient beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Niettegenstaande voormelde voorwaarde te beschikken over voldoende bestaansmiddelen tot doel heeft te vermijden dat een burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel, ontslaat het enkele gegeven dat een burger van de Unie geen steun geniet van de sociale bijstand hem er nog niet van aan te tonen dat hij effectief beschikt over voldoende bestaansmiddelen. Aldus dient deze burger van de

Unie het bestuur ook toe te laten na te gaan of voldaan is aan de voorwaarde vervat in artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend en waarbij onder meer rekening dient te worden gehouden met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake het “*beschikken over voldoende bestaansmiddelen*” bij de aanvrager rust en niet kan afgeleid worden uit het loutere feit dat de verzoekende partij, haar echtgenote en de andere leden van het gezin zich tot op heden (nog) niet hebben gericht tot de sociale bijstand.

Waar de verzoekende partij betoogt dat geen enkele bijkomende vraag werd gesteld, doch gewoon lapidair wordt gesteld dat de verzoekende partij de nuttige stukken zoals gevraagd heeft overgelegd, maar onvoldoende heeft aangetoond of zij over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken, dat door deze nalatigheid een behoorlijke behoefteanalyse te maken, artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt geschonden, dat in voormelde bepaling het behoefteonderzoek wordt bedoeld dat een actieve rol voorziet voor de verwerende partij die kan verzoeken de nodige bescheiden voor te leggen, dat hier evenwel de verwerende partij zich ermee vergenoegt op te merken dat er wel degelijk een inkomen uit arbeid en een ziekteverzekering is maar dat dit zou leiden tot een veronderstelling dat er voldoende bestaansmiddelen zouden zijn wat evenwel niet objectief zou zijn aangetoond, dat deze gevolgtrekking er komt zonder behoefteanalyse wat niet kan worden betwist, dat vaste rechtspraak van de Raad stelt dat wanneer het nazicht – dat indien het inkomen lager zou zijn dan de bestaansmiddelen uit de sociale zekerheid de bevoegde overheid volgens artikel 42, §1, tweede lid in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van het gezin moet bepalen welke bestaansmiddelen zij dan wel nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder dat de familieleden ten laste zouden vallen van de openbare overheden – niet werd gedaan of indien de vragen niet werden gesteld, de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak zodat de bestreden beslissing in die zin haar deugdelijke materiële grondslag mist waardoor de materiële motiveringsplicht en artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet geschonden zijn, dat zo de verwerende partij maar de meest schadelijke beslissing neemt die zij kan nemen zelf toevoegend dat het maar aan haar toekomt om haar aanvraag te actualiseren, herhaalt de Raad dat *in casu* artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, minstens de verzoekende partij dit niet aannemelijk maakt. De verzoekende partij toont dan ook niet aan uit welke bepaling zij een actieve rol voor de verwerende partij afleidt.

Bovendien toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij, wanneer zij hierom zou gevraagd geweest zijn door de verwerende partij, in de mogelijkheid was om nuttige stukken betreffende haar persoonlijke situatie aan te brengen die erop zouden wijzen dat het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen. Dergelijke stukken worden ook niet bij het verzoekschrift gevoegd, zodat zij niet aantoonde welk belang zij heeft bij haar betoog.

Waar de verzoekende partij verder argumenteert dat wanneer zij in het Rijk kwam en een aanvraag indiende tot het bekomen van een verblijfkaart op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet haar aanvraag werd overgemaakt aan de verwerende partij en dat haar werd gevraagd een overzicht te geven van de bestaansmiddelen door overlegging van inkomstenbescheiden, fiscale aanslagen en een bewijs van ziekteverzekering op naam van beiden en dit binnen de drie maanden, dat de verwerende partij zelf toegeeft dat een behoefteanalyse noodzakelijk is maar dat hiervoor de gezinsinkomsten *in globo* dienden in aanmerking te worden genomen en de verwerende partij zich niet kan noch mag beperken tot de analyse van de inkomsten van de burger alleen maar wel het uitgavenpatroon en het inkomstenpatroon dient te analyseren alsook de potentie van de verzoekende partij om bij te dragen in de lasten van het gezin, waarvan niets werd nagekeken, dat er dan ook van een behoefteanalyse geen sprake is, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing, betreffende het inkomstenpatroon, wel degelijk blijkt dat het vermogen van de verzoekende partij om bij te dragen in de lasten van het gezin werd nagekeken en werd vastgesteld dat de verzoekende partij een economische activiteit uitoefent in loondienst. De verzoekende partij maakt niet *in concreto* aannemelijk dat de verwerende partij bij het inkomstenpatroon geen rekening heeft gehouden met haar vermogen om bij te dragen in de lasten van het gezin. Daarnaast dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij bij het beoordelen van de inkomsten eveneens het inkomen van de echtgenote van de verzoekende partij in rekening heeft gebracht daar zij melding maakt van het gemiddeld gezamenlijk inkomen van de verzoekende partij en haar echtgenote, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Eveneens blijkt dat de verwerende partij is nagegaan of de andere gezinsleden, met name de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij bijdragen tot het globale gezinsinkomen, doch vastgesteld dat dit niet kan afgeleid worden uit het administratief dossier. Er blijkt aldus niet dat de verwerende partij zich heeft beperkt tot het beoordelen van de

inkomsten van de burger van de Unie of van één of meerdere gezinsleden, met uitsluiting van andere gezinsleden. De Raad herhaalt voorts dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening wordt gehouden met de inkomsten van zowel de verzoekende partij als van haar echtgenote en met het aantal familieleden die te hunnen laste zijn. Hierbij wordt er echter op gewezen dat het gezin van de verzoekende partij en haar echtgenote, naast voor zichzelf en voor hun minderjarige zoon, ook dient te voorzien in het levensonderhoud van de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij, dat uit het administratief dossier niet blijkt in welke mate de moeder en de broer van de echtgenote van de verzoekende partij bijdragen tot het globale gezinsinkomen. De verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat deze motieven foutief of kennelijk onredelijk zijn of dat de verwerende partij met bepaalde haar bekende gegevens onterecht geen rekening heeft gehouden. Ook herhaalt de Raad dat niet blijkt dat de verzoekende partij of haar echtgenote bij het indienen van hun aanvraag, of van vorige aanvragen, stukken hebben voorgelegd waaruit het uitgavenpatroon van hun gezin blijkt of waaruit kan blijken dat het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen, zodat het haar ook niet ten kwade kan worden geduïd hiermee geen rekening te hebben gehouden. Tot slot herhaalt de Raad eveneens dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat zij, wanneer zij hierom zou gevraagd geweest zijn door de verwerende partij, in de mogelijkheid was om nuttige stukken betreffende haar persoonlijke situatie aan te brengen die erop zouden wijzen dat het gezin met de financiële middelen waarover zij beschikking hebben kan rondkomen en dat dergelijke stukken ook niet bij het verzoekschrift worden gevoegd.

3.8. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij niet kan uitgesloten worden van het verblijf in het Rijk en zij en haar echtgenote onbetwistbaar in regel zijn met de bepalingen van artikel 40 van de Vreemdelingenwet gelet op het feit dat overeenkomstig voormelde bepaling de Europese vreemdeling recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden op voorwaarde onder andere dat het gezin beschikt over voldoende bestaansmiddelen en over een ziekteverzekering op naam van beiden, dat het gezin daadwerkelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen, evenals over een ruime woongelegenheid en dat beide partners ook een ziektekostenverzekering hebben onderschreven, dat zij en haar echtgenote, noch andere personen van het gezin, zich ooit gericht hebben tot het Sociaal Huis laat staan dat zij gebruik zouden maken van de sociale zekerheidspijler solidariteit en dat alle stukken zoals gevraagd door de verwerende partij in haar bezit zijn en zich in het administratief dossier bevinden. Immers is aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen niet voldaan en de verzoekende partij toont niet aan dat deze vaststelling foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 40 van de Vreemdelingenwet is en toont evenmin aan dat de vaststelling van het niet beschikken over voldoende bestaansmiddelen niet zou volstaan om het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen conform artikel 40, §4, eerste lid, 2° aan de verzoekende partij te weigeren. Zij toont dan ook geenszins aan dat zij wel degelijk in aanmerking komt om te worden toegelaten tot het verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en dient te worden ingeschreven in het vreemdelingenregister binnen het kader van artikel 40 van de Vreemdelingenwet als Unieburger.

Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij evenmin aannemelijk dat zij beschikking heeft over alle documenten nodig om haar inschrijving in regel te stellen en dat deze ook werden meegedeeld.

De verzoekende partij toont voorts ook niet aan dat de beslissing niet gesteund is op een zorgvuldig onderzoek van alle gekende aspecten van de zaak of dat met bepaalde gegevens die de verwerende partij bekend waren ten onrechte geen rekening werd gehouden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij zich heeft laten leiden door een onvolledig samengesteld dossier.

Tot slot maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk, en ziet de Raad ook niet in, gelet op voormelde vaststellingen, op welke wijze de motieven van de bestreden beslissing intern tegenstrijdig zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel alsook van of in samenhang met artikel 40 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.9. Voorts betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij op een onvolledig en lamentabel samengesteld dossier de meest nadelige beslissing heeft genomen daar waar het gezin nu dreigt uit mekaar te worden getrokken, dat de bestreden beslissing nog een aantal andere bepalingen van

verdragsrechtelijk en burgerlijk niveau schendt waar zij het recht op een ongestoord gezinsleven wordt ontzegd, dat zij in aanmerking komt om conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet bij haar echtgenote en gezin te verblijven en toepassing gemaakt moet worden van het EVRM en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (hierna: UVRM) waarna zij artikel 8 van het EVRM en artikel 12 en 16 van het UVRM citeert. Zij stelt dat zij niet alleen het recht heeft om met haar gezin te verblijven in iedere lidstaat van Europa, dat dit recht wordt omschreven door het UVRM en het EVRM, dat in dezelfde zin zij het recht heeft een gezin te stichten en zij met dit gezin effectief mag en kan samenwonen, dat zij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40 van de Vreemdelingenwet een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de UVRM een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

Waar zij stelt dat de bestreden beslissing nog een aantal andere bepalingen van verdragsrechtelijk en burgerlijk niveau schendt waar zij het recht op een ongestoord gezinsleven wordt ontzegd, laat zij na, behoudens de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 40 van de Vreemdelingenwet, te verduidelijken welke bepalingen van verdragsrechtelijk en burgerlijk niveau zij geschonden acht, zodat het middel in die mate onontvankelijk is.

Gelet op hetgeen voorafgaat, toont de verzoekende partij verder geenszins aan dat, in tegenstelling tot wat gemotiveerd in de bestreden beslissing, zij in aanmerking komt om conform artikel 40 van de Vreemdelingenwet bij haar echtgenote en gezin te verblijven in België.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij voorts volledig voorbij aan het feit dat niet blijkt dat haar gezin uit elkaar dreigt te worden getrokken en aan het feit dat geen enkele van de gezinsleden op dit ogenblik over een verblijfsrecht in België beschikt, minstens toont zij het tegendeel niet aan. Zij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook geenszins aan dat zij en/of bepaalde of alle familieleden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voorwerp uitmaakten van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat zij het recht heeft om met haar gezin te verblijven in iedere lidstaat van Europa, dat dit recht wordt omschreven door het UVRM en het EVRM, dat in dezelfde zin zij het recht heeft een gezin te stichten en zij met dit gezin effectief mag en kan samenwonen, dat zij gehuwd is met een Nederlandse onderdaan en in die zin overeenkomstig artikel 40 van de Vreemdelingenwet een aanvraag indiende strekkende tot verblijf van meer dan drie maanden, wijst de Raad er nog op dat de door de verzoekende partij ingediende aanvraag op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, in tegenstelling tot wat zij lijkt voor te houden, in haar hoofde geen aanvraag betreft tot gezinshereniging met een burger van de Unie, doch wel een aanvraag van een burger van de Unie als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Ter volledigheid wijst de Raad er ook nog op dat waar de verzoekende partij betoogt dat zij recht heeft om te verblijven in iedere lidstaat van Europa, zij lijkt voorbij te gaan aan het feit dat aan het genieten van dit recht voorwaarden verbonden zijn en de verzoekende partij dient aan te tonen en de verwerende partij dient na te gaan of zij aan deze voorwaarden voldoet om van het recht te kunnen genieten.

Nu niet blijkt dat de aan de verzoekende partij of één van haar gezinsleden een verblijfsrecht werd toegekend en ook niet blijkt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing ten aanzien van één of meerdere gezinsleden een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, toont zij geenszins aan dat zij door de bestreden beslissing wordt belet met haar gezin effectief samen te wonen.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Evenmin maakt zij een schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.10. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER